

ORDE VAN DIENST OP ZONDAG 19 JUNI 2022
DoRe-gemeente Nijmegen

Muziek

Welkom en ontsteken van de tafelkaars aan de Paaskaars

Openingslied: **Dit is een morgen: 1, 2** (lied 216)

Bemoediging en groet

Zingen: **Dit is een morgen: 3**

Gebed

Zingen: **Wat zijn de goede vruchten: 1 en 2** (lied 841)

Inleiding op de lezingen

Lezing: **Ruth 1: 1-10 en 14-19**

In de tijd dat de rechters het volk leidden, brak er een hongersnood uit in het land. Een man trok daarom met zijn vrouw en zijn twee zonen weg uit Betlehem in Juda, om een tijdlang in de vlakte van Moab te gaan wonen.

De naam van de man was Elimelech, die van zijn vrouw Noömi, en zijn twee zonen heetten Machlon en Kiljon; het waren Efratieten uit Betlehem in Juda.

Toen ze in Moab waren aangekomen, bleven ze daar als vreemdeling wonen. Na enige tijd stierf Elimelech, de man van Noömi, en zij bleef achter met haar twee zonen. Zij trouwden allebei met een Moabitische vrouw.

De naam van de ene was Orpa, die van de andere was Ruth.

Nadat ze daar ongeveer tien jaar gewoond hadden, stierven ook Machlon en Kiljon, en de vrouw bleef alleen achter, zonder haar twee zonen en zonder haar man.

Toen Noömi hoorde, daar in Moab, dat de HEER zich het lot van zijn volk had aangetrokken en dat het weer te eten had, maakte ze zich samen met haar twee schoondochters gereed om Moab te verlaten en terug te keren.

Samen met hen verliet ze de plaats waar ze gewoond had.

Maar toen ze eenmaal op de terugweg waren naar Juda, zei Noömi: "Gaan jullie nu maar allebei terug naar het huis van je moeder.

Moge de HEER zo goed voor jullie zijn

als jullie voor mij en mijn gestorven zonen zijn geweest.

Moge hij ervoor zorgen dat jullie allebei geborgenheid vinden in het huis van een man," en ze kuste hen.

Toen barstten zij in tranen uit en zeiden:
“Maar we willen met u terugkeren naar uw volk!”

Opnieuw begonnen zij te huilen.
Orpa kuste haar schoonmoeder vaarwel, maar Ruth week niet van haar zijde.
“Kijk, je schoonzuster gaat terug naar haar volk en haar god,” zei Noömi,
“ga haar toch achterna!” Maar Ruth antwoordde:
“Vraag me toch niet langer u te verlaten en terug te gaan, weg van u.
Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt, zal ik slapen;
uw volk is mijn volk en uw God is mijn God.
Waar u sterft, zal ook ik sterven, en daar zal ik begraven worden.
De HEER is mijn getuige: alleen de dood zal mij van u scheiden!”
Noömi zag dat Ruth vastbesloten was om met haar mee te gaan
en drong niet langer aan. Zo gingen zij samen verder, tot in Betlehem.

Zingen: **Dat wij onszelf gewonnen geven** (lied 816)

Lezing: **Ruth 2: 1-17 en 14-20**

Nu was Noömi van de kant van haar echtgenoot Elimelech verwant aan een
belangrijk man, die Boaz heette.
Ruth, de Moabitische, zei tegen Noömi: ‘Ik zou graag naar het land willen gaan
om aren te lezen bij iemand die me dat toestaat.’
Noömi antwoordde: ‘Doe dat maar, mijn dochter.’
Ze ging dus naar het land om aren te lezen, achter de maaiers aan.
Het toeval wilde dat de akker waar ze kwam van Boaz was, het familielid van Elimelech.
Na enige tijd kwam Boaz zelf eraan, uit Bethlehem.
‘De Heer zij met jullie,’ groette hij de maaiers. ‘De Heer zegene u,’ groetten zij terug.
Boaz vroeg de voorman van zijn maaiers; ‘Bij wie hoort die jonge vrouw daar?’
De man antwoordde: ‘Dat is de Moabitische vrouw die met Noömi is teruggekeerd.’
Toen ze hier aankwam zei ze: “Ik zou graag achter de maaiers aan willen gaan
om aren te lezen bij de schoven,” en nu is ze hier al de hele dag,
vanaf de vroege ochtend – ze heeft maar even gezeten.’

Toen het etenstijd was zei Boaz tegen haar:
‘Kom maar hier en neem een stuk brood en doop het in de wijn.’
Ze ging naast de maaiers zitten, en hij gaf haar geroosterd graan.
Ze at tot ze genoeg had en ze hield zelfs nog over.
Toen ze weer opstond om te gaan werken, gaf Boaz zijn mannen de volgende opdracht:
‘Laat haar ook tussen de schoven aren lezen, zeg daar niets van.
Integendeel, jullie moeten juist wat halmen voor haar uit de bundels trekken
en die laten liggen, zodat zij ze op kan rapen.
Verwijt haar dus niets.’
Zij werkte tot de avond op het veld en sloeg de korrels uit de aren die ze geraapt had.

Het was ongeveer een efa gerst. Ze pakte het op en ging terug naar de stad
Toen Noömi zag hoeveel ze verzameld had, en toen Ruth haar ook nog gaf wat
ze van het middagmaal had overgehouden, riep ze uit:
“Waar heb jij vandaag aren gelezen, waar heb je gewerkt?
Gezegend de man die zo goed voor jou geweest is!”
Ruth vertelde haar schoonmoeder dat de man bij wie ze die dag gewerkt had
Boaz heette.

Zingen: **Liefde, eenmaal uitgesproken: 1, 3, 4**

Uitleg en verkondiging

Muziek

Voorbeden, stil gebed, Onze Vader

Slotlied: **Bron van liefde, licht en leven** (lied 793)

Gezongen zegen

De tafelkaars wordt gedoofd